

pravost protokolárního zápisu jen v bodu, který nemá pro spornou otázku rozhodného významu, neboť záleží toliko na tom, zda Otto K. byl ustanoven úředníkem konceptním, nerozhodno je však naprosto, zdali byl jen ustanoven s titulem konceptního praktikanta či konceptního adjunkta.

Nelze tedy důvodně tvrditi, že žalovaný úřad ocitl se v rozporu se spisy, když vzal za prokázáno, že okresní zastupitelstvo se usneslo dne 6. března 1906 jmenovati Ottu K. konceptním úředníkem (praktikantem), nehledě ani k tomu, že zemský správní výbor mohl tento svůj předpoklad opíratí také o ostatní svrchu zmíněné listiny a že podle zásady volného uvážování průvodů přísluší jemu, aby sám ocenil průvodní moc těchto listin, i kdyby obsah jejich vzájemně si odporoval.

Že pak by skutková podstata žalovaným úřadem takto zjištěná potřebovala nějakého doplnění nebo že by byly při jejím zjišťování zanedbány podstatné formy správního řízení, stížnost vůbec ani netvrdila, a také nejvyšší správní soud, pokud bylo mu zkoumati naříkané rozhodnutí po této stránce z moci úřední, vad takových neshledal.

Stížnost namítá po stránce formální ovšem také, že ani druhý předpoklad žalovaného úřadu, t. j. že Otto K. dříve, než počal působiti zákon z r. 1907, skutečně vykonával služby v oboru konceptním, není spisy náležitě doložen. Leč i kdyby tomu tak bylo a kdyby stěžovatelka v tomto směru byla námítky své včas uplatnila, nemá případná formální vada žádného významu, poněvadž skutková okolnost, že Otto K. konal již přede dnem 12. listopadu 1907 skutečně služby konceptní, nemá pro tento spor rozhodujícího významu. Neboť dle ustanovení § 41 zákona z 3. října 1907, kterýž zákonem z 23. července 1919 č. 444 sb. z. a n. nebyl dotčen, zůstávají úředníci jmenovaní před účinností zákona z r. 1907 i na dále ve svém dosavadním služebním postavení. Byl-li tedy Otto K. před účinností zákona z r. 1907 ustanoven úředníkem konceptním, zůstal dle tohoto ustanovení i na dále ve služebním postavení úředníka konceptního, a jest lhostejno, jakého druhu byly práce, které před účinností tohoto zákona fakticky konal.

Dospěl-li však žalovaný úřad, opíraje se o listinný materiál svrchu zmíněný k závěru, že Otto K. byl před účinností zákona ze dne 3. října 1907 ustanoven konceptním úředníkem, nelze v tom, jak svrchu vyloženo, shledati ani vady řízení ve smyslu § 6, odst. 2 zák. o správ. soudě, aniž jakou nezákonnost.

Z těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti.

Č. 972.

Řízení před nejv. správ. soudem: Nejv. správní soud zruší k podané stížnosti pro vadnost rozhodnutí ministerstva, bylo-li intimováno tak, že stěžovatel z něho mohl souditi, že ve věci rozhodla minist. rada, proti níž také čelí stížnost na nejv. správní soud.

(Nález ze dne 12. října 1921 č. 12.553.)

Věc: Walter W. v B. proti ministerské radě stran uznání hodnosti plukovníka.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: V žádosti řízené na ministerstvo národní obrany uvedl stěžovatel, že byl v osobním věstníku pro c. a k. vojsko č. 205 ze dne 1. listopadu 1918 jmenován aktivním plukovníkem v 5. pluku vozatajském, že v březnu 1919 se přihlásil, aby jako plukovník byl převzat do československé armády na odpočinek, že však převzat byl pouze jako podplukovník a žádal, aby výjimečně vzhledem k jeho dlouhé době služební uznána byla ve výslužbě jeho hodnost plukovnická.

O žádosti této podle zákona ze dne 19. března 1920 č. 194 sb. z. a n. náleželo rozhodnutí ministerstvu národní obrany, při čemž hledíc k předpisům §§ 80 a 81 ústavní listiny mohlo by případně přijíti v úvahu také rozhodnutí vlády.

Výnosem československého posádkového velitelství v Bratislavě ze dne — dostalo se stěžovateli vyřízení tohoto obsahu: »Na Vaši žádost ze dne —, kterou jste podal přímo ministerstvu národní obrany, vyrozumíváte se, že ministerská rada vyslovila se proti povyšování důstojníků ve výslužbě.«

Stěžovatel podal do tohoto rozhodnutí stížnost na ministerskou radu.

Jak jde z vyjádření presidia ministerské rady ze dne —, nezabývala se ministerská rada vůbec touto věcí, nýbrž toliko uvažujíc o konkrétních návrzích povyšovacích neschválila ony návrhy, kde šlo o nové povýšení důstojníků, kteří již jsou ve výslužbě. Ze spisů ministerstva národní obrany této věci se týkajících, které si nejvyšší správní soud vyžádal, vychází na jevo, že rozhodnutí stěžovateli intimované bylo rozhodnutím ministerstva národní obrany. Stěžovatel z doručeného jemu výnosu mohl souditi, že o jeho žádosti rozhodla ministerská rada, a byl tím nabádán, že podal na toto rozhodnutí stížnost proti úřadu, který ve věci nerozhodl. Nejasným sdělením rozhodnutí byly tedy porušeny podstatné formy správního řízení způsobem porušujícím práva stěžovatelova.

Z důvodu tohoto bylo rozhodnutí, jak bylo intimováno, podle § 6 zák. o správ. soudu zrušiti.

Č. 973.

Dozor na kmenové jmění obce: * Pravoplatné usnesení obce o pachtu nemovitostí patřících ke kmenovému jmění obce nelze zrušiti z moci dozorčího práva dle § 96 ob. zřiz. pro pouhé zkrácení obecních důchodů.

(Nález ze dne 12. října 1921 č. 12.602.)

Věc: Václav S. a spol. v B. (adv. Dr. Fr. Sedláček z Plzně) proti zemskému správnímu výboru v Praze (za zúčast. stranu adv. Dr. Alfr. Meissner z Prahy) stran propachtování obecních nemovitostí.

Výrok: Naříkané rozhodnutí, pokud jím bylo vysloveno, že se zrušuje veřejná dražba dne 23. července 1916 provedená o pachtu nemovitostí obce B., zrušuje se jako zákonem neodůvodněné.